

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at pålægge Naalakkersuisut til FM 2017 at fremlægge en strategi- og handlingsplan, der fremadrettet anviser vejen for, hvorledes vi med udgangspunkt i behovene sikrer ansættelse, uddannelse, opkvalificering og fastholdelse af fagpersonale på daginstitutionerne.

(Medlem af Inatsisartut, Peter Olsen, inuit Ataqatigiit)

(1. behandling)

Det er korrekt at en meget stor andel af vore børns vågne liv foregår sammen med de andre børn i en institution og sammen med pædagoger i både vuggestue og børnehave. Derfor er det også så vigtigt at disse er gode mennesker, uddannede, har en børneattest og så videre.

Nærværende forslag sigter mod at sikre, at der dannes et nyt overblik over, hvordan pædagoger, eller de mennesker der arbejder i samme stillinger, får bedre arbejdsvilkår. Naalakkersuisut er også enige heri, og beder om tid til at lave en tilbundsående analyse, som så fremsættes om et år. Dette synes vi i Demokratesne er super dejligt og rigtigt positivt, det bakker vi hundrede procent op om.

Vi så gerne at man i denne analyse medtog arbejdsmiljø, integration af nye medarbejdere og eventuelle realkompetencer i arbejdet som pædagog, barnemedhjælper og vikar. Vi så også gerne, at Naalakkersuisut i samme ombæring igen får kigget på, om der kan ansættes kontor- eller administrativt personale til at varetage drift, indkøb, dokumentation mm. mere effektivt, således uddannede pædagoger med flere kan varetage oplæring af personale i pædagogiske principper, skabe en pædagogisk ramme for børnenes hverdag, skabe udviklende lege og et inkluderende miljø m.v.

Vi vil også rigtigt gerne, om Naalakkersuisut ville se på, om en samlet elektronisk løsning som den skolevæsnets bruger (Attat), i en moderne version ville være noget som ansatte i daginstitutioner og andre relevante steder kunne bruge til at skabe netværk, inspirere og udveksle. Særligt i de mindre byer og bygder kan arbejdet blive lidt ensomt og kan måske blive meget ensformigt hvis medarbejderne derude ikke modtager noget inspiration og det kunne et elektronisk forum måske hjælpe med.

Sidst, men ikke mindst, vil vi gerne slå et slag for at uddannede ikke nødvendigvis er forhold "vi ikke kan byde vores børn", som foreslagsstiller skriver. Der kan sagtens være gode realkompetencer, også fra vores kultur, som ufaglærte har med sig. Det er selvfølgelig at foretrække at vor arbejdsstyrke er uddannet, det er klart, men der er nok mange år til dette kan

realiseres fuldt ud, desværre, hvorfor forventningen om en middellang uddannelse som pædagog er, nok ikke kan forventes indfriet af de fleste af vore medarbejdere på disse institutioner. Det må vi arbejde med, og huske at også barnemedhjælper uddannede, andre uddannede og ufaglærte får anerkendelse og ros for arbejdet, ligesom realkompetence-udredning og erfaring også må tælle med i roserne for de mennesker der arbejder med vore børn.

Dér hvor kurser, opkvalificering og uddannelse særligt kan gøre en forskel i vort land i dag, er i forhold til at genkende tegn på mistroivsel, seksuelt misbrug, vold i hjemmet eller sult – og hvad de skal gøre i fald de genkender nogle af disse tegn.

Ligesom kurser i hygiejne, overordnede pædagogiske principper og andet lettilgængeligt materiale med en stor grad af effekt i daginstitutioner for mennesker der arbejder med børn er nødvendigt.

Vi håber derfor at Naalakkersuisut vil tage dette med sig hjem, og evt. samarbejde tværfagligt mellem uddannelsesdepartementet, sundhedsdepartementet og familiedepartementet om indsatser der f.eks. kunne forankres i PI/SPS eller andre relevante steder.

Med forståelse for, at redegørelsen først skal fremlægges på EM 2017, indstiller vi forslaget til videre behandling i Familie- og Sundhedsudvalget.